

Editörden Okura

Değerli Okurlarımız,

Kırkdokuzuncu sayımızdaki makaleler Türkiye’de hemşireliğin yeni yeni gündemine giren konulara işaret sayılabilir:

- “*Bakım Teknolojisi Dersi*” ne, hemşirelik eğitimi müfredatında yer verilmesi, umarız, gelecekte hizmet ortamının yapısal özelliklerini iyileştirmeyi kendisine görev edinen hemşirelerin yetişmesine bir fırsat oluşturur. Hemşireler sağlık bakımı alanların gereksinimi olan ekipmanın oluşturulmasına seyirci kalmayarak, hem üretici firmalara hem de sağlık güvencesi sağlayan ve sağlık hizmeti sunan kuruluşlara “danışmanlık”da yerlerini alırlar.

1 Şubat 2003 tarihli Resmi Gazete’de, diyabetiklere “şeker ölçüm çubukları”nın temini ile ilgili mevzuat, hemşirelerin hastalar için en uygun olan şeker ölçüm cihazlarının ve çubuklarının niteliklerini bilmeleri ve açıklayabilmeleri gerektiğine bir örnektir.

- “*Öğrenci Memnuniyeti Ölçeği*” geliştirme çalışmasının, eğitim yöneticilerinin dikkatini çekmesini ve kullanıma girmesini dileriz.
- “*Tam ve Tedaviye Bağlı Nazokomiyal Anemi*” başlıklı makale, hasta için hekimin istediği tanı-tedavi girişimlerinin sonuçlarını hemşirelerin izlemesi ve değerlendirmesinin gerekliliğini hatırlatabilir ve meslektaşlarımızı cesaretlendirebilir.
- “*İş Sağlığı Hemşireliği*”, halk sağlığının ayrılmaz bir parçası olarak, sağlık hizmetinin halkın ayağına götürülmesinde, hizmetin ulaşılabilir hale gelmesinde, ülkemizde yeni boy atmaya başlayan bir hemşirelik alanıdır; 2002 yılında Yüksekokulumuzun Halk Sağlığı Hemşireliği Anabilim Dalı Öğretim üyelerinin, bu alanda çalışan meslektaşlarımıza sürekli eğitim programları düzenlemeleri ve “İş Sağlığı Hemşireliği Derneği” kuruluş çalışmalarında bulunmaları, araştırmaları ve yayınları ile bu alanı zenginleştirmeleri övgüye değer.
- Hemşirelik standartlarından biri olan “*Sürekli Profesyonel Gelişim*”in temelleri hakkındaki makale, ülkemiz sağlık profesyonellerinin sadece hayal ettiği ya da gözardı ettiği, çok önemli bir gereksinime işaret etmektedir. Kendisini ve verdiği hizmeti iyileştirmek isteyen hemşirelerin başvuracağı, katılabileceği, sürekli eğitim programlarının sayısı ve kontenjanı, hâlâ, onları ümitsizliğe sevkedecek kadar azdır! Varolanların, ulaşılabilenlerin de felsefesi, amacı, kapsamı uygun ve uyum içinde midir? Onları hizmetin isterlerine hazırlamakta mıdır? Sürekli eğitimde (HİE vb) görevlendirilenler, bunlardan haberi midir? Yoksa bu görevlendirme, aralanmak istenen birilerine sadece uygun-rahat bir çalışma olanağı sunmaktan ibaret midir? “Hemşirelik uygulaması ile “hemşirelik eğitimi” nin birbirinden kopuk olmasının sakıncaları en çok bu alanda kendini hissettirmektedir. Hemşirelik eğitiminin uzmanlarının yerine geçmeye hevesli, atak-fırsatçılara karşın bizim, hemşirelik yükseköğreniminde görevli olanların daha seri olması ve uzaktan veya yüz-yüze eğitime geçit vermesi, bu programları yönetmesi acilen gerçekleştirilmelidir.

Değerli meslektaşlarım, 2003 yılında İstanbul Üniversitesindeki memuriyetimden kendi isteğimle ayrılıyorum; ancak Yüksekokulumuzla ve Hemşirelikle gönül bağımlı koruyacağımı; emekli olmayacağımı, memur olarak değil gönüllülükle çalışacağımı umut ediyorum.

Hepinize üretken yıllar dileyerek....

Editör
Prof. Dr. Sevgi OKTAY